

Віталій Васильович Мацюк,
здобувач кафедри тактико-спеціальної підготовки
факультету підготовки фахівців для
підрозділів міліції громадської безпеки
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ,
м. Дніпропетровськ

УДК 343.34

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ОПТИМІЗАЦІЇ ВСЕБІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ У НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЯХ СОЦІАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ

Проведено аналіз видів забезпечення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку. Доведено доцільність створення єдиного органу забезпечення під час урегулювання надзвичайних ситуацій. Окреслено проблеми законодавства щодо забезпечення сил охорони правопорядку матеріально-технічними засобами. Надано пропозиції з нормативно-правових аспектів оптимізації всебічного забезпечення службово-бойової діяльності Служби безпеки України та Національної гвардії України у надзвичайних ситуаціях соціального характеру.

Ключові слова: нормативно-правове забезпечення, службово-бойова діяльність, сили охорони правопорядку, надзвичайні ситуації соціального характеру.

Стан всебічного забезпечення військових формувань переважної більшості провідних країн світу розглядається як один з головних чинників, що визначає успіх в операціях з урегулювання надзвичайних ситуацій соціального характеру. У процесі реформування систем всебічного забезпечення збройних формувань найбільш розвинених країн світу превалює тенденція до підвищення централізації управління забезпеченням сил та їх дій, ліквідації проміжних ланок систем постачання та обтяжливої забезпечувальної інфраструктури у військовій ланці. За таких умов також відбувається процес оптимізації нормативно-правового забезпечення.

Сучасна складна воєнно-політична обстановка в Україні зумовила створення Національної гвардії України на базі частин та підрозділів внутрішніх військ МВС України. Практика службово-бойового застосування Національної

гвардії України у зоні антитерористичної операції на південному сході держави свідчить, що у реагуванні на надзвичайні події завдання виконуються, як правило, у взаємодії з іншими суб'єктами сектора безпеки і оборони України, найчастіше з Службою безпеки України. Але, як правило, керівники спільного органу управління сил, які залучалися у ході організації взаємодії, залишають поза увагою питання всебічного забезпечення цих дій, чим змушують керівників зазначених формувань покладатися на власні сили.

Аналіз досліджень [1–3] стану та перспектив розвитку всебічного забезпечення Збройних Сил України, інших силових відомств, армій передових країн світу, особливостей побудови та функціонування відповідних систем, застосування їх сил та засобів, наукової думки щодо проблем службово-бойового застосування угруповань Національної гвардії України та підрозділів Служби безпеки України висвітлив проблемні задачі щодо оптимізації системи всебічного забезпечення функціонування суб'єктів об'єднаного угруповання. З огляду на це наразі актуальним постає питання щодо нормативно-правового забезпечення цього процесу.

Метою публікації є визначення нормативно-правових аспектів оптимізації всебічного забезпечення службово-бойової діяльності Служби безпеки України та Національної гвардії України у надзвичайних ситуаціях соціального характеру.

Відповідно до існуючих нормативно-правових документів наразі всебічне забезпечення складають наступні основні види забезпечення: оперативне, також його називають бойовим; морально-психологічне; матеріально-технічне. Всі інші види забезпечення входять до складу цих основних трьох, надалі доцільним є їх розгляд, позаяк нині в нормативно-правових документах спостерігається плутанина щодо класифікації видів забезпечення.

Видами оперативного (бойового) забезпечення є: розвідка; захист від зброї масового ураження; тактичне маскування; інженерне забезпечення; забезпечення радіаційного, хімічного і біологічного захисту; радіоелектронна боротьба та охорона. До складу морально-психологічного забезпечення відносять інформаційно-пропагандистське забезпечення; психологічне забезпечення; військово-соціальна робота; культурно-виховна робота; інформаційно-психологічна протидія. Матеріально-технічне забезпечення в нормативно-правових актах називають тиловим, технічним, ресурсним, матеріальним тощо. Також від матеріально-технічного забезпечення відокремлюють медичне та фінансове забезпечення, забувають також про існування ветеринарного забезпечення. На нашу думку, матеріально-технічне забезпечення повинне складатись з технічного та тилового забезпечення.

Видами тилового забезпечення у довідковій літературі вважається: матеріальне; транспортне; медичне; інженерно-аеродромне; аеродромно-технічне; квартирно-експлуатаційне; ветеринарне; торговельно-побутове і фінансове [Див.: 4]. Види технічного забезпечення: артилерійсько-технічне, авто-тех-

нічне, танко-технічне, інженерно-технічне, інженерно-авіаційне, технічне забезпечення по службах тилу, технічне забезпечення служби радіаційного, хімічного та біологічного захисту, технічне забезпечення зв'язку та автоматизованих засобів управління, метрологічне забезпечення [4]. Оскільки до складу Національної гвардії України входять льотні підрозділи, то підрозділи інженерно-аеродромного, аеродромно-технічного, інженерно-авіаційного забезпечення мають мати місце. Наразі порушується питання про передачу до складу Національної гвардії України танкових підрозділів, тому формуються також підрозділи танко-технічного забезпечення.

Чітка градація видів забезпечення необхідна для ефективного всебічного забезпечення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку під час виконання завдань з урегулювання надзвичайних ситуацій соціального характеру. Особливо це актуалізується під час сумісного виконання службово-бойових завдань різними відомствами, наприклад, як це показала практика, сумісними нарядами військовослужбовців від Національної гвардії України та Служби безпеки України.

Особливості організації всебічного забезпечення зазначених спеціальних дій залежить від специфіки бойової, морально-психологічної, тилової та технічної обстановки, що виникає під впливом надзвичайних подій. Відповідно способи, прийоми, нормативи щодо ефективного застосування сил та засобів для кожного виду подій мають бути регламентовані апробованою нормативно-правовою базою.

Наразі недосконалим є правове регулювання такої сумісної діяльності, тому проблему становить і всебічне забезпечення. Це проявляється в різному технічному оснащенні бойового забезпечення (маскування, інженерне забезпечення та ін.), неефективному морально-психологічному забезпеченні (неоднорідний військовий колектив, різне психологічне забезпечення, недосконала інформаційно-психологічна протидія тощо), неодноманітному технічному забезпеченні (озброєння, засоби зв'язку та ін.), різному тиловому забезпеченні (матеріальному, фінансовому та ін.). Як результат, знижується ефективність прийняття рішень на застосування сил і засобів та виконання службово-бойових завдань. Останні наукові розробки засвідчують [2-3], що до врегулювання надзвичайних ситуацій соціального характеру залучаються представники різних силових відомств, тож нагального вирішення потребує проблема створення єдиної системи всебічного забезпечення та управління нею. За таких умов важливо заздалегідь домогтися чіткого узгодження зусиль силових структур. Це досягається завчасним розробленням відповідних планів бойового, морально-психологічного, технічного та тилового забезпечення, у яких повинно бути чітко визначено, хто та в якому порядку забезпечуватиме оперативне угруповання сил матеріально-технічними засобами [3, с. 185].

На думку вчених [3, с. 185], керівництво матеріально-технічним забезпеченням спеціальної операції доцільно покласти на представника Національної

гвардії України, тому що військові частини і підрозділи Національної гвардії України, на відміну від підрозділів Служби безпеки України та інших сил охорони правопорядку, мають штатні матеріально-технічні підрозділи, підготовлених спеціалістів й у змозі швидко розгорнути об'єкти служб тилу. На пункті управління повинна бути група управління тилом та підрозділами технічного забезпеченням, до складу яких мають входити посадові особи управління тилом, посадові особи управління підрозділами технічного забезпечення та посадові особи забезпечення. Джерелом постачання матеріально-технічних засобів можна розглядати об'єднані центри матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, задачею яких може бути забезпечення сил охорони правопорядку за територіальним принципом, незалежно від їх підпорядкованості. Ця думка видається нам слушною, однак відкритим залишається питання правового регулювання цієї діяльності.

Використання сучасних інформаційних технологій є одним з заходів оптимізації всебічного забезпечення, а саме: застосування мобільної комп'ютерної техніки з метою одержання оперативної інформації в районі виконання завдань і використання сучасних геоінформаційних технологій з перенесенням паперового виду карти на електронний; запровадження електронного обміну даними, щоб замінити такі традиційні форми зв'язку, як пошта, факси, пересилання з нарочним; запровадження технології штрихового кодування і сканування для полегшення процесів збору даних і обміну інформацією; впровадження GPS технології у сучасній інфраструктурі дорожнього руху, що дають можливість забезпечити всі ланки управління транспортними системами необхідною оперативною і якісною просторово-часовою інформацією; використання сучасного цифрового радіотелефонного зв'язку, що має можливості підвищити якість передачі та одержання оперативної інформації. Але всі ці нововведення теж потребують нормативно-правового забезпечення, а саме сертифікації, стандартизації та правового закріплення для введення в дію.

Найбільш проблематичним серед зазначених видів забезпечення наразі є матеріально-технічне. Неодноразово питання системи розвитку матеріально-технічного забезпечення висвітлювались у Білій книзі внутрішніх військ МВС України, де було викладено основні проблеми матеріально-технічного забезпечення, такі, як виділення менше половини від мінімально необхідних бюджетних асигнувань за напрямками матеріально-технічного забезпечення, застарілість техніки та потребу у оперативній сумісності із системою ресурсного забезпечення об'єднаних збройних сил НАТО. Для цього пропонувалося сформуванню уніфіковану нормативну базу для планування замовлень, постачань та експлуатації озброєння, військової техніки та інших видів матеріально-технічного забезпечення у мирний та воєнний час [Див. : 5].

За даними Прес-центру Служби безпеки України, протягом останніх десяти років рівень забезпеченості бюджетними коштами діяльності Служби безпеки України також залишався на межі 0,2 % від ВВП України,

або 40-50 % від її реальної потреби. (Для порівняння: в європейських країнах сумарні видатки на утримання спецслужб становлять 1 % від ВВП). Збереження практики низького фінансування національної спецслужби стало одним з чинників, що знизив ефективність діяльності у сфері забезпечення державної безпеки. У зв'язку з недостатнім рівнем фінансування в аварійному стані перебуває понад 30 % службово-технічних споруд, більш ніж 50 % службових приміщень потребують ремонту. Проблемними залишаються питання забезпечення підрозділів спеціальною технікою, озброєнням, захисним спорядженням, комп'ютерною технікою, автотранспортом. Термінового оновлення потребує існуюче обладнання баз та полігонів антитерористичних підрозділів Служби безпеки України. Така ситуація виникла через те, що 85 % коштів спрямовується на оплату праці і тільки 10-15 % на розвиток матеріально-технічної бази. (Для порівняння: в європейських країнах питома вага грошового забезпечення співробітників спецслужб становить близько 30 %, відповідно матеріально-технічне забезпечення – близько 70 % від загального фінансування) [6].

Загострення суспільно-політичної обстановки в Україні та проведення антитерористичної операції на південному сході виявила та загострила цю проблемну ситуацію з всебічним забезпеченням (особливо матеріально-технічним). Наразі рятують ситуацію волонтери. Їхня діяльність є дуже вагомою у підтримці матеріально-технічного забезпечення з початку проведення антитерористичної операції. Але тепер, коли фінансування всебічного матеріально-технічного забезпечення вже покращилось, необхідно зменшувати роль волонтерів у забезпеченні службово-бойової діяльності Служби безпеки України та Національної гвардії України. Річ у тому, що матеріально-технічні засоби, спеціалізоване програмне забезпечення, обладнання, обмундирування, засоби активної оборони, продукти харчування та ін., що постачають волонтери, у більшості випадків не проходять сертифікацію, стандартизацію та перевірку та якість. До того ж волонтерські організації в середньому до 30% пожертвуваних залишають для забезпечення особистої діяльності.

В офіційних представництвах сил охорони правопорядку створені рахунки для добровільних пожертвуваних на забезпечення службово-бойової діяльності. Це повинно було б вирішити питання і волонтерські організації стали б не потрібні. Однак останні події засвідчують, що процедури тендерних закупівель недосконалі, через що закупівля матеріально-технічних засобів затягуються на місяці, на відміну від оперативної діяльності волонтерів. До того ж корупційна складова досі існує в органах управління сил охорони правопорядку, про що свідчать численні кримінальні провадження, відкриті останнім часом.

Вирішити це питання можна шляхом протидії корупції в органах управління забезпечення сил охорони правопорядку. Наразі діє Закон України «Про запобігання корупції», прийнятий 14 жовтня 2014 р. [7]. Він визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання коруп-

ції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила усунення наслідків корупційних правопорушень. З юридичної точки зору Закон відпрацьований на належному рівні, однак виникає питання щодо ступеня впровадження цього Закону в практичну діяльність. Люстрації та антикорупційні заходи, що охопили всю країну, можуть і не дати очікуваних результатів. Глибинні витоки корупції закладені в світогляді громадян, а перевиховати націю дуже складно. Єдиним шляхом подолання корупції є проведення ефективної антикорупційної політики [8, с. 211-212]. На думку Л. Афілової, з корупцією можливо боротися, використовуючи різні заходи: суто репресивні, що полягають у виявленні, розслідуванні та розкритті корупційних правопорушень і притягненні винних осіб до відповідальності, або превентивні, серед яких покращення прозорості, підзвітності і доброчесності державних структур, правовий захист громадян та підвищення правової обізнаності, підвищення етичних стандартів у діяльності публічних службовців, просвітницька робота з населенням та окремими цільовими групами, виховання молоді у дусі неприйняття корупції. Проте жоден із цих заходів не буде успішним, якщо під час їх реалізації відсутня підтримка з боку суспільства [9].

Допомогти у матеріально-технічному забезпеченні сил охорони правопорядку може державно-приватне партнерство. Основним нормативно-правовим актом, що регулює механізм державно-приватного партнерства, є Закон України «Про державно-приватне партнерство» [10], в якому визначені організаційно-правові засади взаємодії державних партнерів з приватними партнерами та основні принципи державно-приватного партнерства на договірній основі. Досвід країн з розвинутою ринковою економікою показує, що найбільш ефективним державно-приватне партнерство може бути у транспортній сфері, соціальній інфраструктурі, житлово-комунальному господарстві та інших сферах суспільства, навіть у пенітенціарній та оборонній системах держави. Як свідчать проведені дослідження, зараз державно-приватне партнерство в Україні розвинене у державному (муніципальному) секторі, а саме в житлово-комунальному господарстві, транспорті та медицині, при цьому поза увагою залишаються питання допомоги у зміцненні обороноздатності держави та забезпеченні армії [8, с. 218-219].

Як стверджує Г. О. Павлова, перешкоджає розвитку державно-приватного партнерства в Україні таке: відсутність досвідчених кадрів, які могли б рухати державно-приватне партнерство; відсутність привабливих проектів; невелика кількість приватних операторів у вкрай невеликій кількості секторів; неготовність органів влади до партнерських відносин і реалізації проектів державно-приватного партнерства; прогалини й обмеження законодавства і недостатність правозастосовної практики; недостатня регіональна активність в ініціюванні проектів та їх виконанні; неготовність інвестувати в довгострокові проекти та ін. [11].

Збройні Сили України вже отримали негативний результат системи аутсорсингу під час передачі функції продовольчого забезпечення цивільним організаціям. Основні причини полягають у тому, що поширення аутсорсингу поміж значної кількості суб'єктів господарювання недержавної форми власності ускладнює режим ціноутворення та прогнозованість бюджетних видатків, створення єдиної системи контролю за якістю надання послуг, оперативність у вирішенні такого забезпечення при організації командно-штабних навчань, польових виходів та зборів, інших заходів, пов'язаних з тимчасовою передислокацією частин та підрозділів (забезпечення під час ліквідації наслідків стихійних лих, техногенних катастроф тощо) [12]. Тому законодавець повинен докласти чимало зусиль для доопрацювання нормативно-правового забезпечення з державно-приватного партнерства в оборонній сфері держави.

Таким чином, для оптимізації всебічного забезпечення службово-бойової діяльності Служби безпеки України та Національної гвардії України у надзвичайних ситуаціях соціального характеру, на наш погляд, необхідно прийняти такі нормативно-правові заходи.

1. Здійснити правове регулювання централізації всебічного забезпечення спільних дій суб'єктів сектора безпеки і оборони України в умовах врегулювання кризових ситуацій соціального характеру, а також напрацювати нормативно-правову базу зі створення єдиного органу забезпечення під час виконання службово-бойових завдань при врегулюванні надзвичайних ситуацій соціального характеру.

2. Удосконалити нормативно-правове забезпечення системи тендерних закупівель з метою максимального унеможливлення корупційного зловживання та зменшення бюрократичної складової. Для цього впроваджувати ефективну державну антикорупційну політику під час проведення тендерних закупівель матеріально-технічних заходів для сектора безпеки і оборони. Доопрацювати нормативно-правове забезпечення з державно-приватного партнерства в оборонній сфері держави, враховуючи практику зарубіжних країн та помилки впровадження аутсорсингу в Збройних Силах України.

3. Сформувані уніфіковану нормативно-правову базу для планування замовлень, постачань та експлуатації озброєння, військової техніки та інших видів забезпечення. Здійснити сертифікацію, стандартизацію та правове закріплення застосування сучасних інформаційних технологій Службою безпеки України та Національною гвардією України під час врегулювання кризових ситуацій, а саме застосування мобільної комп'ютерної техніки в польових умовах, використання сучасних геоінформаційних технологій, запровадження електронного обміну даними, впровадження GPS технології, використання сучасного цифрового зв'язку.

Напрямки подальших наших досліджень будуть спрямовані на удосконалення правового регулювання взаємодії Служби безпеки України та Національної гвардії України у надзвичайних ситуаціях соціального характеру.

Список літератури:

1. Ролін І. Ф. Аналіз системи тилового забезпечення внутрішніх військ МВС України / І. Ф. Ролін, І. Є. Морозов // Честь і закон. – Х. : Акад. ВВ МВС України, 2011. – № 2. – С. 75–82.
2. Обґрунтування раціональної системи матеріально-технічного забезпечення Національної гвардії України (шифр “Раціональність”) : звіт НДР (кн. 1) 06.11.2014 / кер. О. О. Морозов ; викон. С. В. Белай [та ін.]. – Х. : Національна акад. НГУ, 2014. – 172 с. – № держреєстрації 0113U003370. – Інв. № 175.
3. Бондаренко О. Г. Проблеми організації продовольчого забезпечення за умови спільного залучення частин (підрозділів) внутрішніх військ МВС України та інших силових відомств до проведення спеціальної операції / О. Г. Бондаренко, С. П. Павлов, О. Г. Касім // Зб. наук. праць Харк. ун-ту Повітряних Сил. – Х. : ХУПС, 2010. – Вип. 1 (23). – С. 184–187.
4. Советская Военная Энциклопедия / пред. гл. ред. комиссии Н. В. Огарков. – М. : Воениздат, 1976 – 1980. – Т. 8. – 1980. – 678 с.
5. Біла книга 2008: Внутрішні війська / Головне управління внутрішніх військ МВС України. – К., 2009. – 112 с.
6. Щодо фінансування та матеріально-технічного забезпечення діяльності СБ України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.sbu.gov.ua/sbu/control/uk/publish/article?art_id=79548&cat_id=39574 (дата звернення: 14.04.15).
7. Про запобігання корупції [Електронний ресурс] : Закон України від 14 листоп. 2014 р. № 1700-VII : за станом на 12 груд. 2014 р. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/page> (дата звернення : 14.04.15).
8. Белай С. В. Державні механізми протидії кризовим явищам соціально-економічного характеру: теорія, методологія, практика : моногр. / С. В. Белай. – Х. : Національна акад. НГУ, 2015. – 349 с.
9. Афілова Л. Роль громадськості у боротьбі з корупцією [Електронний ресурс] / Л. Афілова. – Режим доступу : <http://www.4bloka.com/novini-kuznetsovska/kriminal/item/2276-rol-gromadskosti-u-borotbi-z-koruptsieyu.html> (дата звернення: 14.04.15).
10. Про державно-приватне партнерство [Електронний ресурс] : Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI : станом на 12 груд. 2014 р. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 14.04.15).
11. Павлова Г. О. Державно-приватне партнерство: аналіз світового досвіду та шляхи розвитку в Україні [Електронне видання] / Г. О. Павлова // Публічне управління: теорія та практика. – Х. : ХарПІ НАДУ, 2011. – № 3 (7). – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2011-3/doc/3/02.pdf> (дата звернення: 14.04.15).
12. Аутсорсинг у Збройних Силах України, проблеми його впровадження та перспективи розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://defpol.org.ua/site/index.php/arhiv/obopoglyad/2123-2010-05-25-13-00-48> (дата звернення: 14.04.15).

Мацюк В. В. Нормативно-правовые аспекты оптимизации всестороннего обеспечения служебно-боевой деятельности Службы безопасности Украины и Национальной гвардии Украины в чрезвычайных ситуациях социального характера.

Проведен анализ видов обеспечения служебно-боевой деятельности сил охраны правопорядка. Аргументирована целесообразность создания единого органа обеспечения при урегулировании чрезвычайных ситуаций. Очерчены проблемы законодательства по обеспечению сил охраны правопорядка материально-техническими средствами. Даны предложения по нормативно-правовым аспектам оптимизации всестороннего обеспечения служебно-боевой деятельности Службы безопасности Украины и Национальной гвардии Украины в чрезвычайных ситуациях социального характера.

Ключевые слова: нормативно-правовое обеспечение, служебно-боевая деятельность, силы охраны правопорядка, чрезвычайные ситуации социального характера.

Matsyuk V. V. Legal and regulatory aspects of optimization comprehensive support service and combat activity of the Security service of Ukraine and the National guard of Ukraine emergency social situation.

Problem setting. *The status of comprehensive support of military units in the world's leading powers is considered to be one of the key factors which defines the success of the social emergency settling operations.*

The experience of service and military application of the National Guard of Ukraine in the anti-terrorist operation zone on the South-East of Ukraine shows that emergency response tasks are generally carried out in cooperation with other Ukrainian security sector authorities, mostly with the Security Service of Ukraine. However, the forces joint managing authority chiefs usually do not cover the matter of such activities' comprehensive support, which forces the commanders of the military units to rely on themselves in this question.

Recent research and publications analysis. *The analysis of research of status and development prospects of the comprehensive support of the Armed Forces of Ukraine, other security authorities, armies of the world's leading powers, peculiarities of creation and functioning of such systems, application of their means and powers, scientific thought on the problems of service and military application of the National Guard units has shown the problematic tasks of the joint unit comprehensive support system optimization. Therefore, the question of regulatory and legal support of this process is of current importance.*

Paper objective. *The objective of this paper is to define regulatory and legal aspects of comprehensive support optimization of the Security Service of Ukraine and the National Guard of Ukraine service and combat activities during social emergencies.*

Paper main body. *According to the current legislation, comprehensive support comprises of the following types of support: operative (also called military), moral and psychological, materiel (logistical). All other types of support are parts of these three basic ones. Their examination is necessary due to the fact, that there is confusion in the legislation regarding the classification of support types.*

A clear gradation of the support types is required for effective comprehensive support of the law enforcement forces service and combat activities while performing social emergencies response tasks. This question particularly arises during collateral execution of service and military tasks by different authorities, for example, joint duties of National Guard of Ukraine and Security Service of Ukraine personnel. The most problematic of the abovementioned now is the materiel support.

The special operation materiel support should be headed by a National Guard of Ukraine officer, as National Guard military units and subdivisions, unlike the Security Service of Ukraine units or other law enforcement forces, have assigned materiel subdivisions, trained specialists and are able to rapidly deploy logistics objects.

The use of contemporary IT is one of the means of comprehensive support optimization, in particular: use of mobile computer equipment in field conditions, application of modern geoinformational technologies, implementation of electronic data exchange, introduction of up-to-date digital communication.

In order to augment the materiel support, effective public anti-corruption policy has to be established during tender supplies purchases for the security and defense sector; legislative environment on public-private partnership in the state defense field has to be improved, considering foreign experience and mistakes of outsourcing implementation in the Armed Forces of Ukraine.

Conclusions of the research. *Following regulatory and legal measures need to be taken: conduct a statutory regulation of centralization of comprehensive support of joint activities of Ukrainian security and defense sector authorities during social emergencies settlement; enhance the legislative environment of the tender purchases system in order to minimize corruptive abuse and reduce the bureaucratic component; form a unified legal framework for orders planning, weapons and military equipment delivery and exploitation and other support types.*

Key words: legislative environment, service and military activity, law enforcement forces, social emergencies.

Надійшла до редакції 29.04.2015 р.